Dosar nr. 1-62/2026 1-26026685-38-1-04032026

JUDECĂTORIA
ORHEI
SEDIUL REZINA

S E N T I N Ţ Ă
În numele legii

25 septembrie 2026 or.Rezina

în componența:
Preşedintelui şedinţei, judecătorul Eugeniu Russ
Grefier Corina Cebotari
Doina Condrea

cu participarea:
Procurorului Mihail Chipăruș
Apărătorului Ion Luchian
Părţi vătămate *****
Reprezentantul legal al părți vătămate *****
Pedagogului Natalia Bernevec
Inculpatului Oleg Iurcu

examinând în ședința de judecată publică, în procedură generală, în limba română, cauza penală de învinuire a lui:

Iurcu Oleg Grigore, născut la 1*****, IDNP *****, domiciliat în satul B*****, raionul Telenești, cetățean al Republicii Moldova, moldovean, supus militar, studii medii, căsătorit, persoane la întreținere nu are, neangajat în câmpul munci, fără antecedente penale,

în comiterea infracțiuni prevăzute de articolul 27, 164 alin. (2) lit.c) și g) din Codul penal.

Procedura de citare legală, fiind respectată.

Date cu referire la examinarea cauzei penale: 04 martie 2026 – 25 septembrie 2026.

Cu referire la materialele cauzei penale și a probelor administrate și cercetate nemijlocit în ședință de judecată, instanța,

C O N S T A T Ă:

Fapta prejudiciabilă constatată.

1.1. Inculpatul **Iurcu Oleg Grigore**, la data de 16.11.2025, în jurul orelor 20:30, având scopul de răpire a unei persoane, intenționat, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admițând în mod conștient survenirea acestora, aflându- se în stradă, în apropierea gospodăriei lui Moroșanu Vasile, căruia i se mai spune „Lică” din localitatea B*****, raionul Telenești, având în mână un cuțit s-a apropiat din spate de minora *****, în vârstă de *****, care se deplasa spre domiciliu, a apucat-o de gât cu mâna, după care i-a aplicat cuțitul la gât cerându-i să meargă cu el într-o direcție necunoscută, încercând astfel să o

determine, prin constrângere fizică și psihică pe minoră ca să îl urmeze împotriva voinței sale, însă intenția lui Iurcu Oleg, din cauze independente de voința acestuia nu a fost dusă până la capăt, întrucât minora a reușit să scape din mâinile acestuia și să fugă spre domiciliu, evitând astfel consecințe mai grave. Prin acțiunile descrise, părții vătămate i-au fost cauzate suferințe psihice.

1.2. De către organul de urmărire penală, acţiunile inculpatului *Iurcu Oleg Grigore* au fost încadrate juridic conform prevederilor art. 27 raportat la art. 164 alin. (2) lit. c) și g) din Codul penal, cu indicii de calificare „te*ntativa de răpire a unei persoane săvârșită cu bună știință asupra unui minor, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de arma*".

Privind procedura.

2. În ședința preliminară, inculpatul *Iurcu Oleg Grigore* a pledat pentru examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărirea penală, cerere care a fost admisă prin încheierea din14.07.2026, însă în cadrul audierii inculpatului în baza art.364[1] Cod de procedură penală, s-a constat că inculpatul nu recunoaște integral fapta indicată în rechizitoriu, iar ca urmare s-a reluat examinarea cauzei în procedură generală, în limba română, în şedinţă publică, în prezenţa inculpatului.

Poziţia inculpatului.

3.1. În ședința de judecată inculpatul *Iurcu Oleg Grigore* a declarat că, are un obicei ca în fiecare seară să iasă la plimbare. Chiar și din înregistrarea video examinată în ședința de judecată se vede că el se plimba când s-a întâlnit cu Tatiana Curasevici în acea seară. Menționează că de ceea de ce este învinuit nu este adevărat deoarece el nu a făcut aceste fapte. Mai mult el era în relații bune cu familia victimei. Mai indică că, în acea seară a fost la familia Curasevici la muncă, iar ei i-au achitat suma de 600 lei, după care a servit un pahar de vin și atât. A mai indicat că, în acea seară nu s-a întâlnit cu ***** și nici nu cunoaște motivul de ce ultima a depus declarații împotriva lui.

Poziţia părţi vătămate și a reprezentantuluui legal al minorei în şedinţă de judecată.

3.2. Partea vătămată minoră *****, în şedinţă de judecată a declarat că îl cunoaște pe inculpatul Iurcu Oleg de mai mult timp, iar pînă la cazul dat nu a avut vreo situații neplăcute. Astfel în toamna anului 2025, data și luna nu o ține minte, dar era seara aproximativ ora 20:30 când s-a dus să ducă doamnei Tatiana Curasevici un borcan de lapte. După care întorcându-se spre domiciliu pe drum l-a văzut pe Iurcu Oleg răzămându-se de gardul doamnei Tatiana și atunci s-a gândit că dacă îl știe nu poate să îi facă ceva rău și a mers mai departe. Astfel mergând pe drum, cineva a scris la telefon pe grupul clasei de la școală și ea s-a oprit ca să răspundă la mesaj. Când a dat să se pornească cineva avenit din spate și i-a pus mâna și cuțitul la gât. Menționează că afară era deja întuneric, însă drumul era iluminat. A indicat că, a văzut era cuțit în mâna fiindcă la simțit și avea și lumina de la telefon. Lama la cuțit era aproximativ 15-20 cm. Menționează că, în momentul când i-a fost pus mâna și cuțitul la gât, inculpatul i-a spus să tacă și să meargă cu el. Iurcu Oleg a început să o tragă la mai întuneric. A luat-o de pe o parte de drum în cealaltă parte de drum unde era mai întuneric. Atunci ea pentru a scăpa de inculpat i-a comunicat acestuea că trebuie să o sune pe mama sa și să-i comunice că o să vină mai tîrziu, însă inculpatul i-a spus să-i dea telefonul și să plece cu el. Astfel în momentul când a dorit să ia telefonul, inculpatul a ridicat mîna și atunci ea s-a izbit și a scăpat din mâinile lui, a scăpat borcanul de la lapte și a fugit acasă, unde i-a povestit mamei sale despre cele întâmplate. Menționează că a cunoscut persoana care i-a pus cuțitul la gât și era Iurcu Oleg și anume la cunoscut după cum vorbea și l-a vazut și în momentul când a scăpat din mâinile lui, s-a întors să

se uite dacă nu vine din urma ei și l-a văzut. A mai indicat că, în momentul când Iurcu Oleg a vorbit cu ea, el a folosit cuvinte și în limba română și în limba rusă. De la inculpatul a simțit miros de alcool. A mai indicat că, în momentul cîm inculpatul i-a pus mâna cu cuțitul la gât, ea a început a plânge și a strigat, dar el i-a zis să tacă și i-a pus mâna la gură.

3.3. Reprezentantul legal al părți vătămate minore *****, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că, cunoaște cine este Iurcu Oleg deoarece este un consătean. La 16.11.2025 în jurul orei 20:30 a fost sunată de fiica sa, ***** și i-a zis ce s-a întâmplat și anume că Iurcu Oleg i-a pus cuțitul la gât. Atunci ea a sunat la 112 și a venit salvarea și poliția. Menționează că, în momentul când a fost sunată de fiica sa, aceasta plângea și era agitată și spune ” mama,mama,Iurcu,Iurcu”. După fiica a venit acasă a intrat în casă și a căzut jos. Ea a ridicat-o pe scaun și i-a povestit ce s-a întâmplata. Fiica i-a comunicat că, cazul a avut loc lângă Moroșeanu Vasile. Atunci a sunat-o pe Tatiana Curasevici cui i-a dus borcanul cu lapte și dumneaei i-a zis să sune la 112 și că acuși va veni și ea. După ce a sunat-o eu pe Tatiana Curasevici, ea s-a dus la Iurcu Oleg, iar acesta nu era acasă și nici lumina nu ardea în casă. Venind Tatiana Curasevici înspre ei, l-a întâlnit pe inculpat și l-a întrebat de unde vine acesta, la ce el i-a zis de ce îl întreabă. La care Tatiana Curasevici la întrebat dacă nu sa întâlnit pe drum cu o fată și acesta a zis că nu. Când a venit Tatiana Curasevici la ei deja era ambulanța și poliția. Tatiana Curasevici a venit la ei după și acestea l-ea comunicat și polițiștilor. Tatiana Curasevici i-a zis că Iurcu Oleg era servit și că are înregistrarea audio cum a vorbit cu Iurcu Oleg în telefon. După cazul dat a fost la psiholog în spitalul din or.Telenești. După cazul respectiv fiica sa se teme să iasă seara singură. Dorește ca inculpatul să fie pedepsit după lege.

4. *În pofida faptului că inculpatul Iurcu Oleg Grigore nu a recunoscut vina în comiterea infracţiuni, vinovăția acestuia în comiterea faptei incriminate, se confirmă totuşi prin probele cercetate nemijlocit în şedinţa de judecată, şi anume:*

Prin declaraţiile martorilor.

4.1. Martorul **Curasevici Tatiana**, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că, susține declarațiile depuse la urmărirea penală și menționat că, în ziua de 16 noiembrie 2025, după cum își aduce aminte, ***** în acea seară i-a adus un borcan cu lapte deoarece soțul ei i-a dat familiei Banari niște baloți de fân, iar familia Banari le dădea în schimb lactate. ***** i-a adus laptele, după care a mai stat de vorbă aproximativ o oră și anume despre rezultatele *****de la școală. După care ***** a plecat acasă, iar ora era aproximativ 20:00,. În timp ce se pregătea deja de culcare a fost telefonată de ***** și i-a zis ca să aibă deoarece la ***** a sărit cu cuțitul Oleg Iurcu. Atunci Mariana i-a povestit despre cele întâmplate și anume că Iurcu Oleg i-a pus *****cuțitul la gât, după care ultima s-a rupt din mâinile lui și a fugit acasă. Astfel ea s-a îmbrăcat şi s-a pornit spre familia Banari, iar în drum s-a întâlnit cu Iurcu Oleg. A pornit camera de la telefon şi l-a întrebat pe Iurcu Oleg de unde vine, la ce acesta i-a spus că vine de la fabrică. După care ea s-a întors şi s-a dus la *****. Trecând pe drum lîngă Moroșan a văzut gheanta cu borcanul gol și o cască de a lui *****. A ajuns la domiciliul *****şi a văzut-o cum aceasta era fosrte stresată și plîngea, tremura. Mama ei la fel era foarte neliniștită. Între timp a venit ambulanța și poliția. Din spusele *****şi a mamei sale a aflat că ***** după ce a ieșit de la ea din acasă în acea seară a văzut o figură de om, ***** s-a gândit că de multe ori a mers seara acasă și nu sa întîmplat numic, ce putea să se întâmple și acum. Cînd ***** a cotit de pe drumul de la ea spre drumul ce duce spre casa ei a văzut un om sprijinindu-se de gard. Știind locul unde

la văzut ***** pe Iurcu Oleg, ea a fost și a verificat locul şi a văzut că, într-adevăr în acel loc iarba era călcată. Oleg Iurcu a luat-o pe din urmă și i-a zis în limba rusă să se liniștească și să meargă cu el și i-a pus cuțitul la gât. Oleg Iurcu i-a zis în limba rusă ca să îi dea telefonul, iar ***** în acest timp sa rupt din mînile lui și a alergat acasă. A indicat că, în timpul când s-a întâlnit cu Iurcu Oleg nu a văzut că acesta să aibă la el vreo cuțit sau vreun pieptene la el. ***** i-a zis că l-a recunoscut pe Iurcu Oleg după glas.

4.2. Martorul **Curasevici Petru**, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că, susține declarațiile depuse la urmărirea penală și menționat că, nu ține minte data, dar în acea zi a făcut niște lucrări și era cu niște persoane, inclusiv era și inculpatul, după care ei au stat la masă. După amiază el a plecat la Chișinău, iar seara a sunat soția Tatiana Curasevici și i-a spus ce s-a întâmplata în sat și anume că ***** i-a adus lapte și când fata s-a dus acasă pe drum s-a întâlnit-o Oleg Iurcu și acesta i-a pus cuțitul la gât. Fata sa rupt din mâinile lui și a scăpat borcanul jos, fata strigând a fugit acasă. Mariana mama *****a sunat-o pe soția sa Tatiana și i-a zis ce s-a întâmplat. Atunci el i-a zis soției să se ducă la fața locului și ea s-a dus. Când a venit soția acasă i-a zis cumnatului Dima să stea afara că inculpatul trebuie să apară acasă și a pregătit telefonul ca să înregistreze convorbirea. În acest timp inculpatul se cobora la vale de la traseu, soția la întrebat pe inculpat unde a fost și acesta a răspuns că a fost la fabrică. În acea zi Iurcu Oleg a servit vin, dar nu a văzut că ultimul să aibă vreun cuțit. A mai indicat că, Iurcu Oleg nu este bătăuș, dar puțin avea probleme în sat. Îi plac femeile și le discută, dar este un om liniștit.

4.3. Mijloace de probă administrate în faza de urmărire penală şi cercetate nemijlocit în şedinţă de judecată:

- procesul-verbal de cercetare la fața locului și anexa planșă fotografică din 16.11.2025, de către agentul constatator, subofițer superior al SP al SSP al IP Telenești, agent, Craevschi Vladimir, în cadrul căruia a fost cercetat locul unde Iurcu Oleg a apucat-o de gât și ulterior i-a pus cuțitul la gât victimei minore *****. Cercetării a fost supus un drum din pietriș cu lățimea de aproximativ 5 m, ce face legătură cu strada Păcii și strada Plugarilor din satul B*****, raionul Telenești. În cadrul cercetării a fost depistat o geantă de culoare albastru deschis, iar la o distanță de 1,5 m se află un obiect din plastic de culoare albă, cu cască audio (f.d.9-11);

- în baza ordonanței din 25.12.2025, prin procesul-verbal de ridicare din aceiași dată, de la martorul Curasevici Tatiana domiciliată în satul B**, raionul Telenești:*** -un fișier video cu denumirea VID20251116_204316.mp4 cu durata de 01:01 din galeria telefonului de model Xiaomi HyperOS ce-i aparține acesteia. Fișierul video a fost înregistrat la data de 16.11.2025, ora 20:44. în imaginea video este discuția avută între Curasevici Tatiana cu Iurcu Oleg la data de 16.11.2025; -două capturi de ecran care au fost imprimate pe file A4, în care este redată informația cu privire la video cu denumirea V1D_2O251116_204316.mp4 prin care se confirmă că video a fost înregistrat la data de 16.11.2025, ora 20:44 (f.d.72-73);

- procesul-verbal de examinare din 26.12.2025, în cadrul căruia a fost examinat: un fișier video cu denumirea VID 20251116_204316.mp4 și două capturi de ecran care au fost imprimate pe file A4, în care este redată informația cu privire la video cu denumirea VID 20251116_204316.mp4, în cadrul căruia s-a stabilit următoarele: Din analiza conținutului vizual rezultă că fișierul video cu denumirea VID-20251116 204316.mp4 cu durata de 01:01, cu capacitatea 13,7 MB (14 457 131 baiți) a fost înregistrat pe timp de noapte, în condiții de iluminare foarte redusă. Pe parcursul materialului se observă o persoană, surprinsă predominant de la nivelul membrelor inferioare, aflată în poziție verticală care a fost identificat ca fiind Iurcu

Oleg. Acesta se află în drum, în apropierea de poarta unei gospodării (potrivit declarațiilor martorului Curasevici Tatiana este poarta lui Iurcu Oleg), fiind îmbrăcat în haine de culoare închisă. Din cauza luminii insuficiente și a contrastului scăzut, nu sunt vizibile culoarea hainelor. în înregistrare se aude discuția între o femeie care este identificată cu numele Curasevici Tatiana (care efectuează înregistrarea video) *care îl întreabă în limba rusă pe bărbatul identificat cu numele Iurcu Oleg de unde vine și dacă pe drum nu s-a întâlnit cu nimeni și dacă nu s-a întâmplat nimic. Iurcu Oleg îi spune că vine de la fabrică. Ea îl întreabă dacă sigur vine de la fabrică. Oleg a zis că da și nu s-a întâmplat nimic și ce o interesează.* În continuare fiind examinate două capturi de ecran care au fost imprimate pe file A4, s-a stabilit că fișierul video cu denumirea „VID_20251116_204316.mp4" a fost înregistrat la data de 16 noiembrie 2025, ora 20:44, având rezoluția de 1080 x 1920 pixeli, format vertical, cu dimensiunea aproximativă de 155 MB, fiind stocat în memoria internă a dispozitivului, fără date de localizare GPS atașate. Din punct de vedere al conținutului vizual, înregistrarea a fost realizată pe timp de noapte, în condiții de iluminare foarte redusă. în cadrul analizat se observă prezența unei persoane, surprinsă parțial, preponderent la nivelul membrelor inferioare, îmbrăcată în haine de culoare închisă (f.d.77);

- concluzile psihologice întocmite pe numele părții vătămate minore **, din 19 decembrie 2025, de către psihologul-consultant Grosu Ionela, s-a constatat că:*** „ultima s-a adresat la psiholog împreună cu mama Banari Mariana. Prima consiliere având loc pe data de 20.11.2025. A fost referită de către medicul psihiatru care a prescris medicamente. În cadrul primei discuții, ***** *era într-o stare de șoc, și nu-și putea explica de ce toate acestea se întâmplă cu ea, a plâns mult, se simțea o frică dar tot o dată și credibilitate în tot ceea ce spunea. Acuza insomnie, teama de a ieși din casă, frică că aceasta s-ar mai putea repeta, incapacitatea de a-și explica umbrele care îi pare că o urmăresc*. *În toată discuția lor era un fir logic de expunere, detalii concrete chiar dacă frica trăită atunci era inexplicabilă*. Pe parcursul discuției, i-*a propus *****să-și imagineze ce s-ar fi putut întâmplă dacă ea nu reușea să scape din mâinile lui, ea spunând că ar fi simțit o durere fizică dacă o viola și mai rău dacă o tăia cu cuțitul, cu toate că la început a avut ideea că el vrea bani, dar când a văzut că o trage spre întuneric atunci frica, groaza, și ce ceea se urmează, se amplifica.* I-a cerut *****să deseneze tot ceea ce trăise la moment, și inconștient pacienta a desenat detaliat chiar și culoarea hainelor, menționând și emoțiile (Anexa 1). I-a cerut să ducă un jurnal al emoțiilor, în care zilnic scria ceea ce simte. Predomina tristețea, frica, durerea sufletească, uneori are și stări de bucurie. (Anexa 2). Deja în cadrul următoarelor ședințe starea emoțională a *****este preponderent stabilă, persistă sentimentele de frică, are crize inexplicabile de plâns, a trăit și conștientizat starea. Urmează încă terapii" (f.d.68).

4.4. Instanţa precizează că în continuare, de către partea apărării nu au mai fost prezentate, nu au fost administrate şi nu a fost solicitat administrarea altor mijloace de probă suplimentar celor prezentate de partea acuzării.

În dezbateri judiciare, de către *apărătorul Ion Luchian, care acţionează în interesele lui Iurcu Oleg Grigore* a precizat că inculpatul nu a recunoscut vina și a solicitat să fie emisă o sentință de achitare deoarece fapta nu a fost comisă de inculpat.

Cu privire la aprecierea probelor şi încadrarea juridică:

5.1. Potrivit Recomandării nr. (94)12 a Comitetului de Miniştri către statele membre ale Consiliului Europei privind independenţa, eficienţa şi rolul judecătorului, judecătorii au obligaţia şi trebuie să deţină puterea de a exercita responsabilităţile judiciare ce le revin în scopul de a se asigura de aplicarea corectă a legii şi instrumentarea cauzelor în mod echitabil, eficient şi rapid.

Potrivit art. 50 din Codul penal, se consideră răspundere penală condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracţionale şi a persoanelor care le-au săvârşit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege.

Conform art. 51 din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

În conformitate cu dispozițiile art. 8 din Codul de procedură penală, precum şi cu cele ale art. 21 din Constituţia Republicii Moldova, orice cetăţean beneficiază de prezumţia de nevinovăţie, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condiţiile prevăzute de lege.

La adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunţarea unei decizii judecătoreşti de condamnare, prezumţia de nevinovăţie este răsturnată cu efecte *„erga omnes”*, iar soluţia magistraţilor trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăţie, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunţe o soluţie de achitare.

Potrivit art. 93 din Codul de procedură penală, probele sânt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei infracţiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei, precum şi la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: declaraţiile bănuitului, învinuitului, inculpatului şi etc.

În acest context prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

Prin urmare, fiind cercetate în conformitate cu art. 101 alin. (l) şi (2) din Codul de procedură penală în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicţii esenţiale şi semnificative între probele cu martori şi cele materiale.

Conform art. 384 din Codul de procedură penală, instanţa hotărăşte asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinţei de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentinţa se adoptă în numele legii. Sentinţa instanţei de judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată. Instanţa îşi întemeiază sentinţa numai pe probele care au fost cercetate în şedinţa de judecată.

În conformitate cu art. 8 alin. (3) în coroborare cu art. 389 din Codul de procedură penală, sentinţa de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe exacte, cercetate de instanţa de judecată, când toate versiunile au fost verificate, iar divergenţele au fost lichidate şi apreciate corespunzător.

Explicaţii în acest sens se conţin în pct. 4 al Hotărârii Plenului Curţii Supreme de Justiţie nr. 10 din 24 februarie 2000 potrivit cărora sentinţa de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentinţa de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergenţele apărute au fost lichidate şi apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului.

5.2. Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpatului Iurcu Oleg Grigore cauza penală a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare.

La fel, în contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât natura şi cauza acuzaţiei, cât şi probele pe care se fundamentează acuzația, care a fost dată faptelor săvârșite de acesta într-o manieră detaliată prin ordonanţele de recunoaştere în calitate de bănuit, prin ordonanţele de punere sub învinuire şi rechizitoriul întocmit în conformitate cu prevederile art. 27, 164 alin. (2) lit.c) și g) din Codul penal.

În acest sens, în concordanţă cu dispoziţia art. 325 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală, instanţa statuează că judecarea cauzei în prima instanţă se efectuează numai în privinţa persoanei puse sub învinuire şi *numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu*, care trebuie să corespundă cu strictețe dispoziţiei art. 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, iar modificarea învinuirii în instanţa de judecată se admite dacă prin aceasta nu se agravează situaţia inculpatului şi *nu se lezează dreptul lui la apărare*, condiţii de la care instanţa nu poate deroga în vederea respectării garanţiilor unui proces echitabil acordate acuzatului Iurcu Oleg.

Respectiv, conform dispoziţiei art. 281 alin. (2) din Codul de procedură penală, Ordonanţa de punere sub învinuire trebuie să cuprindă: data şi locul întocmirii; de către cine a fost întocmită; numele, prenumele, ziua, luna, anul şi locul naşterii persoanei puse sub învinuire, precum şi alte date despre persoană care au importanţă juridică în cauză; formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor şi modului de săvîrşire a infracţiunii şi consecinţele ei, formelor vinovăţiei, motivelor şi semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei, circumstanţelor în virtutea cărora infracţiunea nu a fost consumată în cazul pregătirii sau tentativei de infracţiune, menţiunea despre punerea persoanei respective sub învinuire în calitate de învinuit în această cauză conform articolului, alineatului şi literei articolului din Codul penal care prevăd răspunderea pentru infracţiunea comisă.

De asemenea, conform art.1 alin.(3) din Codul de procedură penală, instanțele judecătorești în cursul procesului sânt obligate să activeze în așa mod, încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau *condamnată*.

Aşadar, în motivarea sentinţei, instanţa de judecată şi-a bazat constatările sale pe probele verbale şi în scris prezentate, dar şi în analiza faptului dacă acuzările au fost sau nu bine justificate conform standardului de dovadă *„în afara dubiilor rezonabile”* şi doar în limitele acuzaţiilor formulate, or astfel de dovadă poate rezulta doar din coexistenţa deducerilor suficient de puternice, clare şi concordante sau similare prezumţiei de fapt necombătute, iar adiţional, poate fi luat în consideraţie comportamentul părţilor când sunt obţinute dovezile *(hotărârea Irlanda c. Regatului Unit din 18 ianuarie 1978)*.

La fel, Curtea Constituţională, prin Hotărârea nr. 18 din 22.05.2017, pct. 70, menționează că libera apreciere a probelor nu înseamnă arbitrariu, ci libertatea de a aprecia probele în mod rezonabil și imparțial, iar rezultatele aprecierii probelor sunt expuse de către instanța de judecată în acte procedurale, care vor fi motivate în mod obiectiv și sub toate aspectele potrivit legii.

În același timp, Curtea Constituţională reamintește că referitor la procesul de apreciere a probelor, în jurisprudența Curții Europene s-a conturat standardul „dincolo de orice îndoială rezonabilă” *(„beyond reasonable doubt”)*, care presupune că, pentru a putea fi pronunțată o soluție de condamnare, acuzația trebuie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Existența unor probe dincolo de orice îndoială rezonabilă constituie o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil și instituie în sarcina acuzării obligația de a proba toate elementele vinovăției într-o manieră aptă să înlăture dubiul *(hotărârea CEDO Bragadireanu v. România, din 6 decembrie 2006; hotărârea CEDO Orhan v. Turcia din 18 iunie 2002; hotărârea CEDO Irlanda v. Regatul Unit din 18 ianuarie 1978)*.

Respectiv, conform pct. 102 al hotarârii Curţii Constituţionale nr. 3 din 23 februarie 2016, procesul judiciar trebuie să fie guvernat de principia fundamentale, cum ar fi *"legalitatea, prezumţia nevinovăţiei, aflarea adevărului, oficialitatea, garantarea libertăţii şi siguranţei persoanei, dreptul la un proces echitabil prin garantarea dreptului la apărare şi al egalităţii părţilor în proces"*.

Concomitent, Curtea prin hotărârea sa nr. 10 din 16 aprilie 2010 privind revizuirea hotărârii nr. 16 din 28 mai 1998, a stabilit că *"principiile şi normele unanim recunoscute ale dreptului international, tratatele internaţionale ratificate şi la care Rep. Moldova a aderat sunt parte component a cadrului legal al ţării şi devin norme de drept intern"*, iar în sensul acestei interpretări, dreptul intern şi cel international reprezintă un tot întreg, astfel că prin aderarea la Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, a cărei interpretare se asigură de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, jurisprudenţa acesteia devine parte a dreptului intern, făcând parte din dreptul accesoriu la tratatul internaţional *(soft law)*.

În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenție, în dreptul la un proces echitabil se atribuie şi necesitatea motivării hotărârii, iar sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei şi Boldea contra României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile.

Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum şi diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la d*ispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină*, aplicabile în această materie.

De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate *(cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007)* şi la fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților *(cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei)*.

5.3. În alt context, la adoptarea sentinţei, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1-4 CPP, instanţa de judecată trebuie să soluţioneze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârşirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârşită de inculpat; 3) dacă fapta întruneşte elementele infracţiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârşirea acestei infracţiuni.

În acest mod, analizând cumulul de probe anexate la dosar, inclusiv poziţia inculpatului de nerecunoaştere a vinovăţiei şi declaraţiile părţii vătămate, care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) din Codul de procedură penală din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii, veridicităţii şi coroborării lor, instanța constată că fapta incriminată în rechizitoriu, pentru care inculpatul Iurcu Oleg a fost trimis în judecată există, a fost săvârșită de acesta şi întrunește semnele obligatorii ale componenţei de infracţiune prevăzute de art. 27, 164 alin. (2) lit.c) și g) din Codul penal, potrivit argumentelor expuse *infra*.

Astfel, instanţa precizează că fapta infracţiunii se demonstrează prin declarațiile depuse de partea vătămată minoră ***** care a comunicat detaliat circumstanțele comiterii faptei infracționale în privința sa și a explicat că l-a recunoscut pe Iurcu Oleg după faptul că el vorbea în limba rusă și voce.

Prin urmare faptele descrise de către partea vătămată, sunt confirmate prin concluzia psihologică întocmită pe numele părții vătămate minore *****, din 19 decembrie 2025, de către psihologul-consultant Grosu Ionela, din care rezultă că : „***** *era într-o stare de șoc, și nu-și*

*putea explica de ce toate acestea se întâmplă cu ea, a plâns mult, se simțea o frică dar tot o dată și credibilitate în tot ceea ce spunea. Acuza insomnie, teama de a ieși din casă, frică că aceasta s-ar mai putea repeta, incapacitatea de a-și explica umbrele care îi pare că o urmăresc. În toată discuția lor era un fir logic de expunere, detalii concrete chiar dacă frica trăită atunci era inexplicabilă. Pe parcursul discuției, i-a propus *****să-și imagineze ce s-ar fi putut întâmplă dacă ea nu reușea să scape din mâinile lui, ea spunând că ar fi simțit o durere fizică dacă o viola și mai rău dacă o tăia cu cuțitul, cu toate că la început a avut ideea că el vrea bani, dar când a văzut că o trage spre întuneric atunci frica, groaza, și ce ceea se urmează, se amplifica*". În cadrul procesului de conciliere psihologică partea vătămată a desenat ceia ce a memorizat ea și în acel desen sunt reprezentate anume acele circumstanțe care au fost comunicat de către partea vătămată ***** în cadrul audierii în instanța de judecată.

Totodată, declarațiile părții vătămate minore *****, se confirmă și prin declarațiile martorului Banari Mariana, și Curasevici Tatiana.

La fel, potrivit procesului-verbal de cercetare la fața locului și anexa planșă fotografică din 16.11.2025, pe drum din pietriș cu lățimea de aproximativ 5 m, ce face legătură cu strada Păcii și strada Plugarilor din satul Brînzenii Noi, raionul Telenești, locul indicat de către partea vătămată minoră că a fost atacată, a fost depistată o geantă de culoare albastru deschis, iar la o distanță de 1,5 m se află un obiect din plastic de culoare albă, cu cască audio.

Faptul că aceste obiecte erau asupra părții vătămate se confirmă atât prin declarațiile minorei *****, cât și prin declarațiile reprezentantului legal Banari Mariana și declarațiile martorului Curasevici Tatiana.

Având în vedere circumstanțele constate în procesul de examinare a cauzei penale respective se constată cu certitudine că declarațiile părții vătămate minore indică cert, cu o legătură logică, în coroborare cu procesul-verbal de cercetare la fața locului unde a avut loc faptei, concluzia psihologică întocmită în privința sa, declarațiile reprezentantului legal, a martorilor, a procesului-verbal de examinare a înregistrării audio/video și a capturilor de ecran efectuate de către martorul Curasevici Tatiana, că a avut loc o tentativă de răpire asupra părții vătămate minore *****, la data de 16.11.2025, în jurul orelor 20:30, în localitatea B*****, raionul Telenești.

Astfel, instanța de judecată apreciază că probele pe care se bazează învinuirea adusă de acuzarea de stat sunt suficiente, bazate pe circumstanţe de fapt veridice, din care denotă că au fost comise infracţiunea de tentativă de răpirea unei persoane.

Referitor la argumentul inculpatului precum că nu a comis fapta respectivă, instanţa subliniază că inculpatul urmărește doar eschivarea de la răspunderea penală pentru infracţiunea comisă.

În acest context prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicţii esenţiale şi semnificative între probele cu martori şi cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanţele expuse în învinuirea adusă inculpatului.

5.4. În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracţiunea este o faptă *(acţiune sau inacţiune)* prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăţie şi pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvîrşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Potrivit art.52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componenţă a infracţiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracţiune concretă. Alin.(2) al aceluiași articol stabilește că componenţa infracţiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracţiunii potrivit unui articol concret din Codul penal.

Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârşite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanţa de judecată relevă că în cauza *„Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993”* CtEDO a statuat că *„(...) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci când individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este dată în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”*.

5.5. Astfel, ***cu referire la temeiul juridic privind atragerea lui Iurcu Oleg la răspundere penală***, conform încadrării juridice în baza art. 27, 164 alin. (2) lit.c) și g) din Codul penal, instanța de judecată consideră necesar ca acesta să fie condamnat pentru comiterea infracțiuni incriminate conform actului de învinuire, reieşind din considerentele enumerate *infra*, precum şi din totalitatea probelor examinate în şedinţa de judecată şi constatate ca fiind pertinente, concludente și veridice, care în ansamblu coroborează între ele, se completează unele pe altele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că inculpatul Iurcu Oleg a comis infracţiunea incriminată, conform aprecierilor susţinute *supra*.

În acest mod, instanţa constată că inculpatul a atentat la *obiectul juridic special al răpirii persoanei* îl formează relațiile sociale cu privire la libertatea fizică a persoanei.

Prin libertate fizică trebuie de înțeles posibilitatea persoanei de a se mișca, de a circula și de a activa după voința proprie, în limitele stabilite de normele juridice.

Noțiunea de libertate fizică a persoanei nu poate fi limitată la posibilitatea persoanei de a se deplasa sau de a-și alege locul de aflare. Noțiunea dată este mult mai complexă, incluzând întregul spectru al activității de mișcare a persoanei și al manifestării ei de voință în privința locului de aflare. Pe cale de consecință, pierderea libertății fizice poate avea un caracter absolut sau relativ.

În alți termeni, pentru calificarea infracțiunii prevăzute la art.164 CP RM nu contează care este gradul lipsei de libertate - absolut sau relativ.

Lipsa absolută de libertate înseamnă că persoana este privată de toate posibilitățile de a săvârși mișcări active relevante, precum și de a-și alege locul de aflare.

Libertatea fizică a persoanei implică în mod necesar sentimentul de siguranță, adică sentimentul de liniște și încredere pe care îl dă cuiva faptul de a se ști la adăpost de orice pericol.

Nu poate fi considerată privată de libertate persoana care continuă să se simtă în siguranță.

Libertatea constituie o valoare cu o puternică încărcătură subiectivă: a fi liber înseamnă, înainte de toate, a te simți că ești liber; a nu fi liber presupune că aspiri la libertate.

Libertatea fizică dă posibilitate persoanei să valorifice în practică toate însușirile, interesele și dorințele sale legitime și raționale, singura limită fiind aceea a legii, care impune respectul

datorat stării de libertate a semenilor săi. Deci, ordinea de drept, fără de care nu poate fi concepută o societate, impune, prin normele sale, oarecare limite libertății, dar, în același timp, garantează această libertate atât în interesul persoanei, cât și în interesul societății.

Răpirea unei persoane nu-și pierde individualitatea, nu se absoarbe de infracțiunile concurente. De fiecare dată, numita infracțiune trebuie să-și găsească locul cuvenit în cadrul calificării juridice.

Latura obiectivă a infracțiunii prevăzute la art.164 CP constă în fapta prejudiciabilă alcătuită din: 1) acțiunea principală; 2) acțiunea sau inacțiunea adiacentă.

Săvârșirea acțiunii principale presupune existența următoarelor trei etape succesive: 1) capturarea victimei; 2) deplasarea victimei din habitatul ei permanent sau provizoriu; 3) reținerea victimei (cu privarea deplină de libertate) împotriva voinței sale sau neluîndu-se în seamă voința.

În calitate de modalități ale acțiunii sau inacțiunii adiacente, care însoțește acțiunea principală de răpire a unei persoane, trebuie numite: constrângerea fizică; constrângerea psihică; înșelăciunea sau abuzul de încredere; profitarea de imposibilitatea victimei de a se apăra sau de a-și exprima voința.

Răpirea unei persoane în lipsa acțiunii adiacente în oricare din modalitățile specificate mai sus ar reprezenta o formă fără conținut, deoarece faptei date i-ar lipsi ilegalitatea care îi imprimă relevanță penală.

Infracțiunea de răpire a unei personae este o infracțiune formală. Ea se consider consumată din momentul reținerii persoanei (cu privarea deplină de libertate) împotriva voinței acesteia sau neluîndu-se în seamă voința ei.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art.164 CP se exprimă, în primul rând, în vinovăție sub formă de intenție directă.

Cu referire la agravanta prevăzut de alin.(2) lit.c) art.164 Cod penal, este necesară îndeplinirea cumulativă a două condiții și anume 1) victima să fie un minor și 2) făptuitorul să manifeste bună știință în privința calității de minor a victimei.

La caz, instanța de judecată reține că, victima ***** nu are împlinită vîrsta de 18 ani, fiind născută la*****, iar inculpatul a cunoscut cu certitudine că victima este

De asemenea în acțiunile lui Iurcu Oleg este prezentă și agravanta prevăzut de alin.(2) lit.g) art.164 Cod penal de comiterea infracțiunii cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă, or reieșind din declarațiile părții vătămate minore ea cu certitudine a apreciat că el avea în mână un cuțit pe care i l-a pus la gât, deoarece l-a văzut la lumina telefonului în acel moment. De asemenea partea vătămată a comunicat că nu a suferit careva leziuni, fiindcă era îmbrăcată într-o maletă pe gât.

Instanţa concretizează însă că inculpatului i se incriminează comiterea faptei în formă de tentativă la infracţiune şi astfel, latura obiectivă a infracţiunii în speţă sub forma unui fapt tentat va corespunde cerinţelor a două serii de dispoziţii din Codul penal: a) din partea generală – care definesc tentativa şi b) din partea specială – care definesc infracţiunea concretă.

La caz se constată că, acțiunile de răpirea nu a fost dusă la capăt din motive independente de voința inculpatului, deoarece victima minoră a reușit să scape din mâinile acestuia, fugind spre domiciliu.

Astfel, instanța examinând infracțiunea încriminată lui Iurcu Oleg, prin prisma elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 27, 164 alin. (2) lit.c) și g) din Codul penal, conchide în privinţa prezenţa elementelor infracţiunii, or acuzarea a probat vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate și anume modul și în ce circumstanțe a săvârşit tentativa de

răpirea unei persoane săvârșită cu bună știință asupra unui minor, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de arma.

Argumentele părții apărării invocate în sensul achitării inculpatului Iurcu Oleg instanța le consideră neîntemeiate din motiv că acestea sunt contrare probelor acuzării prezentate și cercetate în cadrul ședințelor de judecată. Or, apărătorul inculpatului Iurcu Oleg nu a prezentat careva probe, de natură să ofere o situație de fapt, contrară celei reținute, iar conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul unei persoane de a fi prezumată nevinovată și de a solicita acuzării să dovedească faptele ce i se impută nu este absolut, din moment ce prezumțiile bazate pe fapte sau legi operează în toate sistemele de drept și nu sunt interzise de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în măsura în care statul respectă limite rezonabile, având în vedere importanța scopului urmărit, dar și respectarea dreptului la apărare (cauza Salabiaku v.Franța, hotărârea din 7 octombrie 1988, paragraf 28; cauza Vastberga Taxi Aktebolag și Vulic v.Suedia, paragraf 113, iulie 2002), la caz simpla negare în sensul că faptele nu corespund adevărului nu este suficientă, atâta timp cât nu se aduc probe ori nu se invocă împrejurări credibile pentru a răsturna probele prezente la materialele prezentei cauze.

Instanța mai relevă că argumentele apărării precum că, inculpatul Iurcu Oleg nu se face vinovate de săvârșirea infracțiunii incriminate în baza art. 27, 164 alin. (2) lit.c) și g) din Codul penal instanța reține că această situație nu echivalează cu achitarea, de vreme ce probele prezentate de către acuzatorul de stat, inclusiv de părțile vătămate și martorilor interogați într-un proces public și sub jurământ, avertizată fiind conform art. 312 Cod penal pentru prezentarea cu bună știință a declarațiilor mincinoase, confirmă pe deplin și fără ambiguități vinovăția acestora, iar raționamentele aduse în sprijinul acestor afirmații au un scop de apărare.

De asemenea, în procesul examinării cauzei penale, instanța nu a stabilit careva circumstanțe, care ar pune la îndoială declarații martorilor acuzării, care detaliat și cronologic au descris privitor la acțiunile inculpaților și careva temeiuri de a nu crede acestor declarații, care au fost relatate sub jurământ (art.312-313 Cod penal) - lipsesc.

Ca urmare a celor expuse, instanța de judecată ajunge la ferma convingere de a respinge ca nefondate alegațiile apărătorului precum că în acțiunile acestuia nu sunt întrunite elementele componenței de infracțiune prevăzute de art. 27, 164 alin. (2) lit.c) și g) din Codul penal.

Astfel, reieșind din cele menționate, apreciind probele din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității şi veridicității ei, iar toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, instanța de judecată a încadrat juridic acțiunile inculpatului ***Iurcu Oleg*** în baza art. 27, 164 alin. (2) lit.c) și g) din Codul penal, conform semnelor calificative *„te**ntativa de răpire a unei persoane săvârșită cu bună știință asupra unui minor, cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de arma”,* având în vedere faptul că în acțiunile acestuia sânt prezente toate elementele constitutive ale infracțiuni incriminate şi prin urmare se stabilește atât temeiul real, cât şi temeiul juridic pentru atragerea lui Iurcu Oleg la răspundere penală.

Cu privire la individualizarea pedepsei.

6.1. De către acuzatorul de stat Mihail Chipăruși, în dezbaterile judiciare a fost solicitată recunoașterea inculpatului Iurcu Oleg vinovat de săvârșirea infracțiuni prevăzute de art. 27, 164 alin. (2) lit.c) și g) din Codul penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, iar în baza art.90[1] Cod penal a suspenda parțial executarea pedepsei cu închisoarea, urmând ca acesta să execute pedeapsa închisorii pentru un termen de 3 an în penitenciar de tip semiînchis, iar termenul rămas de 3 an de închisoare urmează a fi suspendat condiționat, cu

stabilirea unei perioade de probaţiune, pentru un termen de 2 ani, cu aplicarea art.90 alin.(6) lit. a), b), g) Cod penal.

Apărătorul Ion Luchian care acţionează în interesele inculpatului Iurcu Oleg, în dezbaterile judiciare au solicitat instanței emiterea unei sentințe de achitare, invocând faptul că inculpatul nu recunoaşte vinovăţia sa.

Inculpatul Iurcu Oleg în şedinţă de judecată a solicitat emiterea unei sentințe de achitare.

6.2. Potrivit art.24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârşirii unei infracţiuni, instanţa de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operaţiunii de individualizare a acesteia.

La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanţa va avea în vedere dispoziţiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care a fost comisă infracţiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârşite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar şi circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art.61 alin.(1) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane.

Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală şi corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanţa remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.

În concordanţă, instanţa consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

În aceste sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca *„preţul”* pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă

răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptăţii, inclusiv prin prisma principiilor proporţionalităţii şi cel al echităţii lor.

Instanţa concluzionează că sentinţa de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât şi pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracţiuni şi va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanţa de judecată ține cont și de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniştri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancţiunilor aplicate în comunitate *(adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri)*, potrivit căreia „natura şi durata sancţiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia”.

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii şi trebuie avute în vedere în procesul de stabilire şi aplicare a pedepsei.

6.3. Privind gravitatea infracţiunii prevăzute de art. 164 alin. (2) din Codul penal săvârşită de către inculpat, instanţa, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracţiunea, în funcţie de caracterul şi gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracţiunilor grave, comise cu intenţie.

Totodată, instanța de judecată reține că Iurcu Oleg comis infracțiunea în lipsa circumstanţelor atenuante sau agravante prevăzute la art. 76 și 77 din Codul penal.

Concomitent, temeiuri pentru liberarea inculpatului Iurcu Oleg de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal nu au fost stabilite.

În continuare, instanţa de judecată conchide că art. 164 alin. (2) lit.c) și g) din Codul penal stabileşte atât la data comiterii infracțiunii, cât şi în prezent o pedeapsă cu închisoare de la 6 ani până la 10 ani.

În subsidiar, instanţa precizează că potrivit art. 81 alin. (3) din Codul penal, *mărimea pedepsei pentru tentativă de infracţiune ce nu constituie o recidivă nu poate depăşi trei pătrimi din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod pentru infracţiunea consumată*.

În acest mod, reieşind din opiniile participanţilor la proces, a materialelor dosarului penal şi din cele nominalizate *supra*, precum şi din sancţiunea imperativă prevăzută de norma penală, instanţa consideră că o pedeapsă care ar justifica cu adevărat scopul legii penale în acest caz, care ar contribui la corectarea condamnatului, dar şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni de către condamnaţi, este doar aplicarea unei pedepse sub formă închisoare, care este una echitabilă în raport cu persoana acestora şi cu infracţiunea săvârşită în privinţa părţii vătămate, iar în acelaşi timp nu va genera sentimente de nedreptate, dar va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

Totodată, instanţa reţine faptul că utilizarea unei pedepse privative de libertate, nu va crea inculpatului repercusiuni psiho-emoționale, ultimul neavând probleme de sănătate, care ar împiedica executarea pedepsei cu închisoare, dar şi va fi asigurată o probabilitate mai înaltă de adoptare a unui comportament mai puţin riscant şi nedelincvenţial în viitor atât pentru el, cât şi pentru terţe persoane, având în vedere că s-a incriminat comiterea unei infracţiuni grave, săvârşită în privinţa unei persoane.

În același rând, instanța susţine că este imperios necesar să invoce originea persoanelor şi comportamentul acestora până la săvârșirea infracţiunii, dar şi ulterior, atitudinea şi modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală şi de judecare a cauzei faţă de cele comise, cum vinovații își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei, care la caz nu a trezit motive pentru aplicarea unei pedepse mai reduse după tip.

La caz, instanţa mai accentuează că inculpatul Iurcu Oleg nu a fost anterior sancţionat penal, nu are la întreținere careva persoane, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, iar la locul se caracterizează satisfăcător, întrunind astfel condițiile impuse de legislația în vigoare în vederea alegerii unei pedepse cu aflarea în detenţie pe termenul stabilit *infra* de instanţă, reieşind din prevederile legii penale, dar şi din lipsa circumstanţelor atenuante sau agravante , pe termen cel invocat de procuror, luând în considerare inclusiv faptul că în cazul tentativei la infracţiunea constatată în speţă.

Astfel, reieşind din cele menţionate *supra*, instanţa va aplica în privinţa inculpatului Iurcu Oleg pentru săvârşirea infracţiunii prevăzute de art. 27, 164 alin. (2) lit.c) și g) din Codul penal, o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 6 ani.

În acelaşi timp, în ce privește aprecierea tipului penitenciarului pentru executarea pedepsei, instanța de judecată în cazul condamnării inculpatului, în conformitate cu prevederile art. 72 alin. (3) din Codul penal, dispune pentru Iurcu Oleg, executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

6.4. Concomitent, instanţa susţine că este imperios necesar şi în drept să aplice în privinţa lui Iurcu Oleg inclusiv prevederile părţii generale a Codului penal, în special, a prevederilor art. 90^1 din Codul penal, deoarece dispoziția dată are la origine persoana şi comportamentul acestora până la săvârșirea infracţiuni, atitudinea şi modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală şi de judecare a cauzei, faţă de cele comise şi cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă din momentul descoperirii ei.

Potrivit art. 90^1 alin. (1) din Codul penal, în cazul în care instanţa de judecată, ţinând cont de circumstanţele cauzei şi de personalitatea vinovatului, ajunge la concluzia că nu este raţional ca acesta să execute întreaga pedeapsă cu închisoare în penitenciar, aceasta poate dispune suspendarea parţială a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând în hotărâre perioada de executare a pedepsei în închisoare şi perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă, precum şi motivele condamnării cu suspendarea parţială a executării pedepsei, astfel că prima parte a pedepsei se execută în penitenciar, iar restul pedepsei se suspendă.

La fel, se specifică că aplicarea prevederilor art. 90^1 din Codul penal în partea suspendării condiţionate a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnatului prin lege de a se corecta.

Aşadar, ținând cont de gravitatea faptei săvârșite, de persoana inculpatului Iurcu Oleg, care a nu a mai fost deținut în instituții penitenciare, de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, instanţa consideră că corijarea şi reeducarea inculpatului poate avea loc parțial fără izolarea sa de societate, cu suspendarea parţială a executării a pedepsei, astfel că în speță nu este nici un impediment pentru aplicarea acestei norme de drept şi astfel se va asigura şi garanţia existenței unui proces echitabil, dar totodată reieşind din gravitatea infracţiunii comise.

Aşadar, instanţa reține că instituția suspendării parţiale a executării pedepsei cu închisoare nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă, în condiţiile, când la etapa actuală, se pune accentul pe căi de reeducare a persoanelor condamnate nu prin privare de libertate, dar prin cele neprivative de libertate, care,

ar fi mai eficiente, or şi Curtea Europeană în jurisprudenţa sa, s-a pronunţat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate (cauza *Varga şi alţii împotriva Ungariei*, hotărârea din 10 martie 2015, § 104; cauza *Norbert Sikorski împotriva Poloniei*, hotărârea din 22 octombrie 2009, §158), statuând că trebuie să se ia în considerare alternativele disponibile detenției, și nu aplicarea automată a pedepsei închisorii (cauza *Kyprianou împotriva Ciprului*, hotărârea din 15 decembrie 2005, § 108).

La rândul său, conform normei nr. 19 din Recomandarea CM/Rec (2017) 3 a Comitetului de Miniștri adresată statelor membre cu privire la normele europene privind sancțiunile și măsurile comunitare stabilește standardele Consiliului Europei privind sancțiunile/măsurile alternative la pedeapsa cu închisoarea, alternativele la pedeapsa cu închisoarea ar trebui să fie disponibile pentru a fi utilizate în cât mai multe cauze posibil şi prin urmare, orice obstacole formale, inclusiv de natură juridică, ce împiedică utilizarea unor pedepse și măsuri alternative în cauzele cu infracțiuni grave și recidivă sau în legătură cu anumite tipuri de infracțiuni, sau orice alte limitări legale ar trebui revizuite și eliminate în măsura în care acest lucru este necesar, iar astfel de constrângeri pot diminua capacitatea pedepselor și a măsurilor alternative de a contribui la scăderea numărului de persoane din penitenciare.

Respectiv, conform Recomandării nr. R(92)17 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei referitoare la consecvența în pronunțarea sentințelor, atât legislația, cât și instanța judecătorească ar trebui să ia în considerare individualizarea pedepsei, iar prin urmare, pentru a evita dificultățile neobișnuite și a nu afecta reabilitarea infractorului, trebuie să se țină seama de circumstanțele personale ale infractorului și, în special, de impactul probabil al pedepsei asupra fiecărui infractor în mod individual *(norma A.8)* şi mai mult, caracterul de *ultimum remedium* al pedepselor privative de libertate este crucial pentru conceptul de politici penale și al unei legi penale umane și liberale.

Astfel, pedeapsa cu închisoarea ar trebui aplicată numai în acele cazuri în care, ținând seama de toate circumstanțele relevante, gravitatea infracțiunii ar face ca orice altă pedeapsă în mod clar să fie inadecvată *(normele B.2 şi B.5 ale Recomandării nr. R(92)17)*.

În acest context, instanţa statuează în privinţa suspendării parţiale a executării pedepsei cu închisoare în privinţa inculpatului Iurcu Oleg, acesta urmând să execute pedeapsa cu închisoare reduse cu 3 ani, adică pentru o perioadă de 3 ani, cu ispăşirea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, în aşa fel încât ultimul să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârşirii unor fapte similare, iar restul pedepsei în cuantum de 3 ani se va suspenda condiţionat, pe o perioadă de probaţiune de 2 ani.

De asemenea, în conformitate cu prevederile alin. (5) din art. 90^1 al Codului penal, pentru a asigura corectarea condamnatului, instanţa îl va obliga pe Iurcu Oleg, ca în conformitate cu art. 90 alin. (6) pct. a), b) și g) din Codul penal, în perioada de probaţiune:

- - să se prezinte la organul de probațiune la datele fixate de acesta;

- să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depășește 5 zile;

- să participe la programe probaționale.

În subsidiar, instanţa explică inculpatului Iurcu Oleg că, reieşind din prevederile art. 90^1 alin. (6) și (7) din Codul penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare săvârșește în perioada de probaţiune sau, după caz, în termenul de probă o nouă infracţiune intenţionată sau încalcă în mod sistematic obligaţiile stabilite, instanţa de judecată îi stabileşte o pedeapsă în condiţiile art. 85 dacă, după caz, nu sânt aplicabile prevederile alin. (7) din prezentul articol.

Respectiv, ultimul articol stipulează că în cazul în care cel condamnat cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare săvârşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, în termenul de probă o infracţiune din imprudenţă sau o infracţiune intenţionată uşoară sau mai puţin gravă, problema anulării sau menţinerii condamnării cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare se soluţionează de către instanţa de judecată, la demersul organului care exercită supravegherea asupra comportamentului celor condamnaţi cu suspendarea executării pedepsei.

Concomitent, termenul de executare pedepsei în privinţa Iurcu Oleg, se va calcula din momentul reținerii.

Cu privire la măsura preventivă.

7.1. În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) şi art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

7.2. În contextul dezbaterilor judiciare procurorul Mihail Chipăruși a solicitat aplicarea măsurii preventive –arest preventiv până la rămânerea definitivă a sentinţei.

7.3. În acest context, instanţa relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau *la cererea părţilor* şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună *aplicarea, înlocuirea* sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

Instanţa constată că potrivit art. 175 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală, constituie măsuri preventive măsurile cu caracter de constrângere orientate în scopul *asigurării de către instanţă a executării sentinţei*.

În conformitate cu prevederile art.176 din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeiuri rezonabile, susținute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinuitul, inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanță, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă sau să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, să săvîrşească alte infracțiuni ori că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică.

Reieşind din conţinutul art. 185 alin. (1) din Codul de procedură penală, arestarea preventivă constă în deţinerea inculpatului în stare de arest în locurile şi în condiţiile prevăzute de lege, iar arestarea preventivă constituie o măsură excepțională și se dispune doar atunci cînd se demonstrează că alte măsuri nu sînt suficiente pentru a înlătura riscurile care justifică aplicarea arestării.

7.4. În continuare, instanţa **consideră la moment** imposibilă aplicarea faţă de inculpatul Iurcu Oleg a unei măsuri preventive mai blânde decât arestul preventiv, pentru a exclude posibilitatea de a fi prejudiciat cursul normal al executării sentinţei, constatând prezenţa circumstanţelor excepţionale, care determină necesitatea menţinerii măsurii preventive respective, existând riscul real ca inculpatul să mai comită şi alte infracţiuni ori să se eschiveze de la executarea pedepsei, având în vedere stabilirea unor pedepse sub formă de închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Instanţa de judecată reţine că, în cazul dat, aplicând măsura preventivă sub formă de arest până la rămânerea definitivă a sentinţei, nu mai este încălcat dreptul lui Iurcu Oleg la libertate şi siguranţă, prevăzut de art. 5 CEDO, iar privarea de libertate a ultimului este justificată, întemeiată şi necesară într-o societate democratică şi urmăreşte un scop legal, deoarece are ca

scop împiedicarea acestuia *de a se ascunde de organele de drept* şi *să comită alte infracţiuni*, fiind astfel respectat principiul proporţionalităţii între dreptul acuzatului la libertate, garantat de lege şi necesitatea aplicării faţă de el a arestului preventiv.

7.5. În aceste circumstanţe, instanţa consideră că suntem în prezenţa cazului în care este o necesitate absolută de aplica în privința inculpatului măsura de constrângere sub formă de arest preventiv, deoarece doar această măsură preventivă este reală şi efectivă în cazul dat şi va asigura comportamentul respectiv al acestuia pentru executarea sentinţei emise.

8. Astfel, în baza materialelor cauzei penale şi a probelor cercetate în ședința instanței de judecată, în conformitate cu prevederile articolelor 70, 81, 90^1 din Codul penal, 340, 384-389, 392-395 și 397 din Codul de procedură penală, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se recunoaşte vinovat **Iurcu Oleg Grigore** în comiterea infracţiuni prevăzute de articolul 27, 164 alin. (2) lit.a) și g) din Codul penal, se condamnă şi i se stabileşte o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 6 (șase) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu prevederile art. 90^1 din Codul penal, **Iurcu Oleg Grigore** va executa pedeapsa cu închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, în penitenciar de tip semiînchis, iar executarea restului pedepsei aplicate cu închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, se suspendă parţial pe o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani, dacă în acest termen, condamnatul nu va săvârşi o nouă infracţiune şi prin respectarea condiţiilor probaţiunii, va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat.

Potrivit art. 90^1 alin. (5) din Codul penal, se obligă Iurcu Oleg Grigore, ca în perioada de probaţiune:

- să se prezinte la organul de probațiune la datele fixate de acesta;

- să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depăşeşte 5 zile;

- să participe la programe probaționale.

Controlul asupra executării de către Iurcu Oleg Grigore a obligațiilor stabilite prin prezenta sentinţă în perioada de probaţiune, se pune în seama organului de probaţiune din raza teritorială a domiciliului acestuia.

Termenul de executare a pedepsei sub formă de închisoare aplicat lui Iurcu Oleg Grigore se calculează din momentul reţinerii sale.

Până la data când sentinţa va deveni definitivă, se aplică în privinţa lui Iurcu Oleg Grigore măsura preventivă – arestul preventiv.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de apel la Curtea de Apel Nord în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei *(sediul Rezina)*, din momentul pronunțării integrale a acesteia.

Sentința integrală este pronunțată în ședința publică la 25 septembrie 2026.

Preşedintele şedinţei,
judecător **/semnătura/** **Eugeniu Russ**

Copia corespunde originalului,
Judecător **Eugeniu Russ**